

Capitolul 4

Epistola către Filipeni – Stanley Bruce Anstey

Capitolul 4

Hristos - Puterea vieții creștine

În acest capitol, Pavel vorbește despre Hristos ca fiind Cel care îl întărește pe credincios și îl face capabil să se ridice deasupra multor lucruri împotrivoare, pe care le întâlnește pe calea credinței (Filipeni 4.13). Astfel, creștinul credincios, care a făcut din Hristos în glorie preocuparea sa, așa cum este prezentat în capitolul 3, este văzut în capitolul 4 ca fiind cel care este înălțat deasupra circumstanțelor sale. Atunci când suntem într-o stare „să gândim aceasta [așa]” (Filipeni 3.15), Duhul Sfânt are libertatea de a-l edifica pe credincios în ceea ce privește primirea lucrurilor divine. Și pe măsură ce credinciosul este captivat de aceste lucruri, spiritul său este ridicat deasupra circumstanțelor dificile ale vieții și întărit pe cale. Atunci când credinciosul trăiește cu un astfel de sprijin divin, el este eliberat de grijile acestei vieți și este împăcat și, prin urmare, mulțumit în circumstanțele sale - indiferent care sunt acestea. Ce ar putea face oamenii cu o astfel de persoană? Îi pot lua banii, bunurile pământești, chiar și libertatea, dar nimic din toate acestea nu-i tulbură pacea și bucuria - el continuă să se bucure în Domnul! Nu că ar fi insensibil la nevoile sale pământești, dar bucuria lui nu depinde de circumstanțe. Și dacă oamenii l-ar omorî, nu ar face decât să-l trimită acolo unde vrea el să meargă! Prin urmare, credinciosul care trăiește într-o astfel de stare este superior circumstanțelor sale. Din nou, acest lucru este prezentat din perspectiva propriei experiențe a lui Pavel cu Domnul, dar poate fi și experiența oricărui creștin credincios care „gândește așa”.

Pace între frați (versetele 1-3)

Versetele 1-3

Filipeni 4.1-3: De aceea, frații mei preaiubiți și doriți, bucuria și cununa mea, stați astfel tari în Domnul, preaiubiților! Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintihia să aibă același gând în Domnul. Da, te rog și pe tine, adevărat tovarăș de jug, ajută-le ca pe unele care au luptat împreună cu mine în Evanghelie, și cu Clement, și cu ceilalți împreună-lucrători ai mei, ale căror nume sunt în Cartea Vieții.

Înainte de a vorbi despre acest lucru, Pavel rezumă îndemnul său din capitolul 2 cu privire la dezbinarea crescândă dintre credincioșii din Filipi și astfel o încheie. Așa cum am menționat mai devreme, capitolul 3 este o intercalare, astfel încât primele trei versete din capitolul 4 sunt o concluzie potrivită pentru acest subiect.

Abordând problema neînțelegerii din mijlocul lor, Pavel îi asigură mai întâi pe credincioșii din Filipi de locul pe care îl ocupau în afecțiunea sa, apoi continuă să apeleze la ei cu „blândețea și bunătatea lui Hristos” (2 Corinteni 10.1). Acest lucru este foarte înțelept din partea apostolului, pentru că îi va pregăti pe credincioșii din Filipi să primească ceea ce avea să le spună. Așa că el continuă cu expresii de cea mai profundă afecțiune: „De aceea, frații mei preaiubiți și doriți, bucuria și cununa mea, stați astfel tari în Domnul, preaiubiților!” El „dorea mult” să-i vadă pe credincioșii din Filipi și vorbește despre ei ca despre „bucuria” lui *prezentă* și „cununa” lui *viitoare* la scaunul de judecată al lui Hristos. Astfel, slujitorul Domnului privește înainte la

Capitolul 4

scaunul de judecată, pentru a vedea acolo rodul muncii sale și al celor care au ajuns la credință prin el (1 Tesaloniceni 2.19).

Având în vedere persecuția, cu care se confruntau din partea necredincioșilor (Filipeni 1.28), și învățătura distructivă a iudaizanților din cadrul părtășiei creștine (Filipeni 3.2), Pavel i-a îndemnat pe credincioșii din Filipi: „stați tari în Domnul”. El nu i-a îndemnat să stea tari în forțele lor proprii, ci „în Domnul”. Atunci când ne plasăm practic sub conducerea Sa, putem conta pe sprijinul Său atunci când năzuim să fim credincioși. Pavel dorea ca ei să facă exact acest lucru și să se bazeze pe ajutorul Său divin pentru a rămâne fermi. Observă că el nu a spus: „Stați tari în adunare!” – ceea ce ar face ca participarea la strângerile laolaltă să fie obiectivul urmărit. Participarea regulată la întâlnirile adunării este într-adevăr importantă (Evrei 10.25), dar dacă statornicia noastră nu este „în Domnul” și nu vine din puterea care constrânge a dragostei Sale (2 Corinteni 5.14,15), atunci o astfel de frază ar acorda importanță mai mare întâlnirilor, decât Domnului. Acest lucru tinde să facă din participarea la adunare o chestiune juridică, iar dacă ar fi așa, convingerile noastre privind participarea s-ar putea prăbuși în cele din urmă.

În capitolele anterioare ale epistolei, Pavel nu a pus degetul direct pe problema lipsei de unitate, dar a menționat lucruri care, dacă sunt urmate, ar duce la unitate în adunare. Aceste principii, care aveau a face cu unitatea, au pus bazele ultimului său cuvânt de îndemn din această epistolă. Pavel cunoștea situația din Filipi și le-a avut pe cele două surori pe inimă de la început, dar acum li se adresează direct pe nume: „Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintihia să aibă același gând în Domnul” (Filipeni 4.2). Aceste surori se certaseră cumva între ele. Probabil că au avut o divergență de opinie asupra unui punct de vedere, iar acest lucru le-a despărțit. Pavel le-a îndemnat insistent să rezolve problema, nu prin înțelegere umană, ci „în Domnul”. Ele trebuiau să se supună autorității Sale, dacă gândurile Sale în această privință au devenit cunoscute. Pentru a le ajuta să atingă acest țel, Pavel imploră pe „tovarășul său de slujbă credincios [de fapt, adevărat tovarăș de jug]” și îi cere să „ajute” pe cele două surori în această chestiune, dându-le sfaturi evlavioase. Majoritatea comentatorilor spun că el se referea probabil la Epafrodit. Vedem înțelepciunea lui Dumnezeu în menționarea tovarășului de jug. Cerându-i să intervină și incluzându-l în scrisoare, cele două surori nu-l puteau acuza că se amestecă în problema lor - el fusese rugat de apostol să facă aceasta! Se pare că Pavel știa că tovarășul său de jug cunoștea exact problema și putea conta pe el, că el le va ajuta să rezolve problema.

Pavel a spus că aceste surori „au luptat [KJV: lucrat] împreună cu el în Evanghelie” (Filipeni 4.3). Acest lucru nu înseamnă că ele predicau de la amvon în fața unui public, așa cum probabil a făcut Pavel. Un astfel de comportament este contrar cu ceea ce a învățat în 1 Corinteni 14.34,35 și 1 Timotei 2.12. Darea de învățătură și predicarea publică nu este o lucrare pe care Dumnezeu a dat-o surorilor în slujirea creștină, dar surorile au cu siguranță un rol important în lucrarea evanghelică. Ele au acces în domenii la care bărbații nu au acces și pot împărtăși vestea bună la nivel personal, ceea ce este adesea cel mai eficient mod.

Pavel menționează că numele „împreună-lucrătorilor” săi se află în „Cartea Vieții” (Filipeni 4.3) - pentru că acolo se află numele tuturor sfinților! Chiar și cei care mărturisesc că sunt creștinii își scriu și ei numele acolo, într-un fel, prin aceea că fac o mărturisire de viață - dar, deoarece nu sunt credincioși adevărați, numele lor vor fi șterse. Domnul S-a rugat pe cruce ca Dumnezeu să ștergă din carte numele necredincioșilor (compară cu Psalmul 69.28). Când va avea loc judecata la tronul cel mare și alb, toate aceste nume vor fi șterse și vor rămâne doar

Capitolul 4

numele adevăraților credincioși. Dacă Dumnezeu a scris numele unui om în cartea vieții, este pentru că este un credincios adevărat, iar numele lui nu va fi niciodată șters (Apocalipsa 3.5).¹

Pace în circumstanțele actuale (versetele 4-9).

Tema despre faptul că Hristos este puterea sau tăria pentru o viață creștină începe în Filipeni 4.4. Pavel oferă acum o completare foarte frumoasă la ceea ce a spus despre unitatea dintre credincioși. Acest pasaj are legătură cu pacea în circumstanțele noastre actuale. La prima vedere, poate părea că el schimbă subiectul, dar ceea ce adaugă aici are legătură cu ceea ce a fost înainte.

Cu toții vor fi de acord că sunt multe lucruri care ne pun la încercare și ne încearcă spiritul în viața noastră de zi cu zi pe această planetă. Dar Dumnezeu nu vrea ca noi să trăim în frică și îngrijorare, așa cum fac ceilalți oameni, și ne-a oferit un mijloc prin care putem trăi fără griji și astfel să Îl slujim pe Domnul fără distragere. Dacă un credincios nu are pace cu el însuși și cu circumstanțele sale personale, este posibil să poarte cu el teama, nerăbdarea și frustrarea oriunde s-ar duce - acasă, la serviciu și în adunare. Și dacă este așa, este posibil ca el să fie o sursă de neliniște printre frații săi și surorile sale și să tulbure pacea în adunare. Dumnezeu a prevăzut această problemă și, în versetele următoare, ne arată o cale de a trăi fără teamă.

Remediul pentru teamă

Versetul 4

Pavel continuă prin a menționa o serie de lucruri care ar putea fi numite „remediul pentru teamă”. În primul rând, spune el:

Filipeni 4.4: Bucurați-vă întotdeauna în Domnul! Din nou voi spune: bucurați-vă!

Așadar, trebuie să păstrăm spiritul de bucurie în orice moment. Aceasta ar trebui să fie starea normală a vieții noastre de zi cu zi și așa va fi atunci când vom trăi în părtășie cu Domnul. Acest lucru este important, deoarece atunci când lucrurile dificile și provocatoare din viață ne ies în cale, trebuie să fim în starea de spirit potrivită pentru a le face față. Putem să ne scuzăm lipsa de bucurie și să spunem: „Nu pot altfel din cauza tuturor lucrurilor negative care mi se tot întâmplă”. Domnul înțelege slăbiciunea noastră umană și, de asemenea, când ne descurajăm pe drum. El ne umple sufletele cu mângâierea lui Dumnezeu. Dar, în același timp, îndemnul lui Pavel de aici arată că avem responsabilitatea de a ne strădui pentru o stare sufletească bună. El ne impune responsabilitatea de a ne bucura „întotdeauna”. Aceasta este starea creștină normală. Acest lucru nu înseamnă că suntem imuni la durere și necazuri, ci că în vremuri de durere și necazuri nu ne pierdem încrederea în Dumnezeu prin aceste lucruri (Luca 22.32). Astfel, ne putem bucura întotdeauna în Domnul, indiferent cât de întunecate sunt circumstanțele noastre.

Versetul 5

În al doilea rând, Pavel spune:

Filipeni 4.5: Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape.

---

¹ Vezi Collected Writings of J.N. Darby, vol. 26, pag. 243–244.

Capitolul 4

Cuvântul „blândețe” poate fi tradus și prin „îngăduință, toleranță”. Aceasta înseamnă că trebuie să trăim într-un spirit de blândețe sau de îngăduință, care acceptă circumstanțele de la Dumnezeu fără rezistență sau revoltă. Știind că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28) ne ajută să ne supunem la ceea ce Domnul a permis în viața noastră.

Nota de subsol a traducerii lui J.N. Darby afirmă că o versiune alternativă pentru „blândețe” ar putea însemna „a nu insista asupra propriilor drepturi”. Acest lucru sugerează că ne putem afla într-o situație în care simțim că cineva a profitat de noi [sau ne-a înșelat] și suntem tentați să ne afirmăm drepturile și să ripostăm. Pavel explică faptul că, în astfel de circumstanțe, nu trebuie să ne supărăm și să simțim că trebuie să facem ceva în această privință - pentru că „Domnul este aproape”! El se va întoarce în curând și, știind acest lucru, Îl putem lăsa pe El să îndrepte întreaga problemă. Hamilton Smith a spus:

La vremea Sa, Domnul va acționa împotriva oricărui rău și va aduce toate binecuvântările; venirea Lui este aproape. Așadar, nu este treaba credincioșilor să intervină în guvernarea lumii, nici să își afirme drepturile și să lupte pentru ele.²

„Domnul este aproape” era o expresie folosită de creștinii din primul secol pentru a se încuraja unii pe alții pe cale. Era o amintire binevenită pentru ei, că venirea Domnului era aproape. Pavel a folosit o traducere grecească a formei aramaice a cuvântului în 1 Corinteni 16.22 când a spus „Maran atha”. Aceasta înseamnă: „O, Doamne, vino”. Când o folosește aici, în Filipeni 4, el vrea să arate că ne putem permite să cedăm în fața situațiilor dificile din viață - chiar dacă anumite persoane au fost destul de nedrepte cu noi - pentru că Domnul vine și va pune totul la locul lui. Având în vedere venirea apropiată a Domnului, diferențele și disputele noastre nu mai au importanță și sunt ne semnificative. În plus, omul care se caracterizează prin blândețe și supunerea de care vorbește Pavel aici nu este tocmai în măsură să stârnească discordie între frații săi. Un spirit blând promovează unitatea și pacea. Cu o persoană care are un spirit de neînduplecat, care insistă mereu asupra drepturilor sale (reale sau imaginare), va fi dificil să parcurgem un drum comun în biserică. Aceasta ar putea să fi fost rădăcina problemei din Filipi.

Versetul 6

În al treilea rând, trebuie să îi aducem lui Dumnezeu în rugăciune tot ceea ce se întâmplă în viața noastră - și mai ales lucrurile care ne tulbură și ne supără. El spune:

Filipeni 4.6: Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri; ...

Așadar, Dumnezeu vrea ca noi să fim liberi de îngrijorări. Acest lucru nu înseamnă că putem fi lipsiți de griji în ceea ce privește responsabilitățile noastre în viață; Pavel vorbește despre a fi liberi de neliniște, îngrijorare și teamă. Dumnezeu vrea ca noi să fim *fără griji*, nu *nepăsători*. Trebuie să dăm poverile și grijile noastre Domnului în rugăciune. El vrea ca noi să le aruncăm pe toate asupra Lui (1 Petru 5.7; Psalmul 55.22). Cuvântul „în orice” din acest verset se referă atât la lucrurile mari, cât și la cele mici. Nimic nu este prea mic, pentru a-l aduce Domnului în rugăciune.

---

² H. Smith, din *The Epistle to the Philippians*, pag. 23.

Capitolul 4

What a Friend we have in Jesus,
All our sins and griefs to bear:
What a privilege to carry
Everything to God in prayer!
Oh, what peace we often forfeit;
Oh, what needless pain we bear!
All because we do not carry
Everything to God in prayer.

Ce Prieten avem în Isus,
Toate păcatele și durerile noastre le-a purtat:
Ce privilegiu de a aduce
Totul la Dumnezeu în rugăciune!
Oh, ce pace pierdem adesea!
Oh, ce durere inutilă suportăm!
Toate acestea pentru că nu aducem
Totul la Dumnezeu în rugăciune.

E.G.#282

„Rugăciunea” este o exprimare solemnă a unor lucruri înaintea lui Dumnezeu, în timp ce „cererea (implorarea)” este cererea continuă către El cu privire la un lucru. Așadar, rugăciunea este generală, iar cererea este specifică. În cerere, ne „vărsăm” inimile înaintea Lui cu cereri sincere (Psalmul 62.8; Iacov 5.16). Apoi, mai există și „mulțumirea”. A-I mulțumi Domnului într-o chestiune chiar înainte ca El să fi răspuns, arată credință - iar Dumnezeu onorează credința (1 Tesaloniceni 5.18; Evrei 11.6).

În afară de aceasta, Pavel ne încurajează să Îi facem cunoscute lui Dumnezeu „cererile” noastre cu privire la aceste lucruri. Este posibil ca cererile noastre de rugăciune să nu primească un răspuns așa cum am dori - pentru că s-ar putea să cerem „rău” (Iacov 4.3) și să nu fie „după voia Lui” (1 Ioan 5.14,15). Dar există o oarecare ușurare atunci când pur și simplu ne descărcăm înaintea Domnului și Îi facem cunoscute cererile noastre. El a promis că va purta pe poporul Său prin „apele” adânci ale vieții (Isaia 43.2; 63.9) și că ne va liniști duhurile în vremuri tulburi: „În mulțimea gândurilor dinăuntrul meu, mângâierile Tale au făcut plăcere sufletului meu” (Psalmul 94.19). William Kelly a spus:

Domnul este aproape. El nu a venit încă, dar puteți merge la El acum și să-I puneți toate cererile voastre înaintea Lui, și puteți fi siguri că El este aproape, că vine.³

Un rezumat al lui Filipeni 4.6 este:

- Îngrijorare de nimic
- Rugăciune pentru toate
- Mulțumire pentru toate.

Domnul Însuși a spus: „Nu fiți îngrijorați” (Luca 12.29). Să ne îngrijorăm și să fim neliniștiți din cauza oricărui lucru care ne tulbură viața este păcat, deoarece neagă dragostea lui

---

³ W. Kelly, din *Lectures on Philipians*, pag. 69.

Capitolul 4

Dumnezeu, înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu. Se pune la îndoială dacă El ne iubește cu adevărat și dacă știe cu adevărat ce face în viața noastră și implicit, de asemenea, faptul că El nu este capabil să ne îngrijească așa cum a promis.

Versetul 7

Așa cum am menționat, Dumnezeu nu promite să ne îndeplinească toate cererile, dar promite să ne dea pacea Sa. Pavel a spus:

Filipeni 4.7: ... și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus.

Felul de pace, despre care vorbește Pavel aici, este un lucru practic. Nu este același lucru cu „pacea cu Dumnezeu”, care are de-a face cu primirea noastră înaintea lui Dumnezeu, prin faptul că suntem îndreptățiți prin credință (Romani 5.1). În calitate de credincioși în Domnul Isus Hristos, nu ne putem pierde niciodată pacea noastră cu Dumnezeu, deoarece aceasta este inseparabilă de mântuirea veșnică a sufletelor noastre, care nu poate fi pierdută niciodată. Cu toate acestea, este posibil ca un credincios în Domnul Isus Hristos să nu trăiască cu pacea lui Dumnezeu în sufletul său și să fie, asemenea Martei, „neliniștit și tulburat de multe lucruri” (Luca 10.41). Aceasta pentru că nu-și predă poverile Domnului în rugăciune, așa cum recomandă Pavel aici.

Pacea lui Dumnezeu este starea de odihnă în care locuiește Dumnezeu Însuși. Nimic nu tulbură pacea care Îi înconjoară tronul. El se odihnește într-o pace desăvârșită și într-o stare de seninătate neschimbătoare. Nici o împrejurare de pe pământ nu-L poate zdruncina, căci El este mai presus de toate. El vede și cunoaște toată suferința, durerea, violența etc. care se întâmplă în această lume și nu este indiferent la ele. El va interveni într-o zi, la apariția lui Hristos, pentru a îndrepta totul. Și în timp ce așteptăm chemarea noastră de a merge acasă, în cer (răpirea), Dumnezeu vrea să trăim în pacea în care El Însuși locuiește, astfel încât inimile și gândurile noastre să nu fie tulburate de lucrurile supărătoare pe care le întâlnim pe pământ.

Pavel spune că pacea lui Dumnezeu „vă păzește inimile și gândurile” (Filipeni 4.7). Observă: păzirea „inimilor” noastre vine înaintea păzirii „gândurilor noastre”. Acest lucru arată că, dacă afecțiunile noastre sunt corecte - dacă sunt concentrate asupra lui Hristos - și gândurile noastre vor fi corecte (Proverbele 4.23). Așadar el spune că are loc „în Hristos Isus”. Când gândurile noastre sunt „îndreptate” asupra Lui și asupra lucrurilor Lui, furtunile vieții pot să sufle, dar noi suntem susținuți în mijlocul lor (Isaia 26.3). Este o pace inexplicabilă, care „întrece orice înțelegere”, și este cunoscută doar de cei care o experimentează, prin aceea că fac aceste lucruri la care Pavel ne îndeamnă cu atâta insistență.

„Pacea lui Hristos” (Coloseni 3.15; compară cu Ioan 14.27) este un aspect oarecum diferit al păcii practice. Ea se referă la pacea în care a trăit Domnul Însuși când era aici pe pământ. Nimeni nu a văzut necazuri ca El și nimeni nu a suferit ca El. Ostilitatea arătată față de El prin ura și respingerea oamenilor au împovărat inima Lui. Dar a acceptat totul cu o liniște desăvârșită, fără a fi stoic. Această liniște venea din faptul că El a acceptat aceste circumstanțe din mâna Tatălui Său într-o subordonare desăvârșită (Matei 11.26). Când a părăsit această lume, El a promis că va transmite această pace urmașilor Săi (Ioan 14.27), deoarece ei vor trebui să treacă prin aceeași lume ostilă. Diferența dintre „pacea lui Hristos” și „pacea lui Dumnezeu” este că pacea lui Dumnezeu vine din faptul că ne ducem dificultățile și nevoile la Dumnezeu în

Capitolul 4

rugăciune, în timp ce pacea lui Hristos vine din acceptarea dificultăților și nevoilor noastre în supunere față de Dumnezeu.

Versetul 8

În *al patrulea rând*, după ce ne-am dat necazurile Domnului în rugăciune, trebuie să ne îndreptăm în mod deliberat gândurile spre lucruri mai luminoase și mai bune și să ne gândim la ele. Pavel spune:

Filipeni 4.8: Încolo, fraților, toate cele adevărate, toate cele vrednice de respect, toate cele drepte, toate cele curate, toate cele vrednice de iubit, toate cele vorbite de bine, dacă este vreo virtute și dacă este vreo laudă, la acestea gândiți.

Aceste „toate”, pe care Pavel ne îndeamnă să le luăm în considerare, nu sunt tocmai plăcerile naturale ale pământului spre care ar trebui să ne îndreptăm gândurile pentru a ne înveseli; ele sunt excelențele morale ale lui Hristos. Toate aceste lucruri se găseau în El, în perfecțiune, atunci când a umblat pe pământ. Cu toate acestea, contextul scrisorii - care are mult de-a face cu pacea și unitatea între sfinți - sugerează că ar trebui să ne gândim la aceste calități morale nu atât de mult așa cum ele se găsesc în Hristos personal, ci cum se găsesc în frații noștri și în surorile noastre. Așadar, nu trebuie să ne preocupăm de neajunsurile și de particularitățile personale ale fraților noștri și ale surorilor noastre, care ne-ar putea irita, ci mai degrabă să „luăm în considerare” însușirile lui Hristos, pe care Dumnezeu le formează în ei. Oricare ar fi excelența morală în ei și orice „laudă” ar merita, noi trebuie să medităm la aceste lucruri. Având în vedere faptul că avem un duh instabil, care este de obicei înclinat spre lucruri negative, C.H. Brown a spus că este posibil să trebuiască să ne reaşezăm [să ne resetăm] gândurile de cincizeci de ori într-o zi.

Versetul 9

În cele din urmă, trebuie să urmăm exemplul lui Pavel și să fim preocupați folosindu-ne timpul și energia în slujba Domnului. El spune:

Filipeni 4.9: Ce ați și învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut în mine, pe acestea faceți-le! Și Dumnezeul păcii va fi cu voi.

Este important să fim ocupați în slujba Domnului, pentru că trândăvia ne oferă doar ocazia de a ne îndrepta gândurile spre dificultățile și problemele noastre. Poate că am spus cu toții la un moment dat: „Am încercat să mă gândesc la lucruri bune și fericite, dar îmi revin mereu în minte lucrurile supărătoare care mă deranjează”. Acest lucru este de obicei spus de cineva care nu este suficient de ocupat. Răspunsul este să ne ocupăm de lucrurile Domnului. Sunt atât de multe de făcut. Domnul Însuși a spus: „Ridicați-vă ochii și priviți ogoarele, că sunt deja albe pentru seceriș” (Ioan 4.35).

Promisiunea de aici este că, chiar și în circumstanțele noastre, vom avea pe „Dumnezeul păcii” cu noi. Adică El ne va da un sentiment special al prezenței Sale, care ne va susține chiar și în cele mai dificile momente (Daniel 3.24,25). Walter Scott a spus:

Capitolul 4

Oh, să-L ai ca tovarăș de călătorie; să fie mereu alături de tine; sfătuitor, păzitor și prieten – pe Dumnezeuul păcii!⁴

Când petrecem timpul în prezența conștientă a „Dumnezeului păcii”, cine sau ce ne poate neliniști? Aceasta este rețeta lui Dumnezeu pentru pace în circumstanțele noastre actuale.

Rezumat al remediului pentru îngrijorare:

- Bucură-te de lucrurile pe care le ai în Domnul (Filipeni 4.4).
- Păstrează un spirit de îngăduință în orice împrejurare și față de orice persoană (Filipeni 4.5).
- Adu la Domnul, în rugăciune, tot ceea ce te tulbură (Filipeni 4.6,7).
- Gândește-te la însușirile lui Hristos care sunt în frații tăi și în surorile tale (Filipeni 4.8).
- Preocupă-te cu lucrurile Domnului (Filipeni 4.9).

Recunoașterea de către Pavel a darului primit și mulțumirea (versetele 10-23).

Pavel își încheie scrisoarea cu o referire directă la darul lor și la recunoștința sa pentru el. El s-a referit la acest dar de câteva ori mai devreme în scrisoare (Filipeni 1.5; 2.1,17,25), dar acum le mulțumește la fel. El spune:

Versetul 10

Filipeni 4.10: M-am bucurat însă mult în Domnul că acum, în sfârșit, v-ați înviorat gândirea despre mine, deși vă și gândeați, dar vă lipsea ocazia.

Este interesant de observat că Pavel a așteptat până la sfârșit pentru a-și exprima recunoștința pentru darul lor. Aceasta nu pentru că era indiferent, ci pentru că a considerat că lucrurile pe care le abordase mai devreme în scrisoare cu privire la bunăstarea lor spirituală erau mai importante decât propria bunăstare trupească. Acest lucru arată că el se îngrijea mai mult de ei decât de sine însuși!

El nu s-a „bucurat” pentru că primise un dar de la credincioșii din Filipi, ci pentru că dragostea lor pentru el „reînviase” și s-a manifestat. El a prețuit darul lor, dar a prețuit mai mult afecțiunea și dragostea din spatele lui. Bucuria lui nu era atât de mult pentru că fusese ușurat în situația lui, ci pentru că dragostea lor pentru el „reînviase”. Pavel știa că ei îl uitaseră într-o oarecare măsură și lasă să se înțeleagă acest lucru atunci când spune „în sfârșit” - adică, că în cele din urmă au venit cu sprijinul lor. El le reproșează cu blândețe acest lucru, dar apoi îi scuză rapid adăugând: „dar vă lipsea ocazia”.

Secretul mulțumirii (versetele 11-19)

În aceste cuvinte de încheiere a epistolei, vedem în Pavel pe cineva care era superior circumstanțelor sale. El spune:

Versetele 11,12

---

⁴ W. Scott, din *Young Christian*, Vol. 5, pag. 128.

Capitolul 4

Filipeni 4.11,12: Nu vorbesc despre lipsuri, pentru că eu am învățat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulțumit. Știu să fiu și smerit, știu să fiu și în belșug. În orice și în toate sunt deprins și să fiu sătul și să fiu flămând, și să fiu în belșug și să fiu în lipsă.

În tot acest pasaj, Pavel vorbește la singular. El spune „eu”, nu „noi”. El a experimentat bunătatea lui Dumnezeu față de el. Credințioșia neclintită a lui Dumnezeu era partea lui zilnică. Chiar și atunci când ceilalți îl uitaseră și el fusese desconsiderat, învățase din experiență că Dumnezeu este credincios. Pavel a învățat să se „mulțumească” cu ceea ce i-a fost sortit în viața pământească. Acest lucru nu era mai natural pentru el decât este pentru noi - el l-a „învățat” sub mâna lui Dumnezeu, în școala lui Dumnezeu. El dovedise prin experiență că Dumnezeu era capabil să îi asigure existența în orice situație.

A fi smerit (a avea lipsuri) sau a avea „belșug” nu este măsura purtării de grijă a lui Dumnezeu, căci El întotdeauna iubește și are grijă de poporul Său. Dacă Dumnezeu își reține mâna astăzi, este doar pentru ca mâine să dea dublu. Călătoria prin pustiu și experiențele nu fac decât să dovedească fidelitatea lui Dumnezeu în călăuzirea poporului Său prin încercările vieții. În necazurile și dificultățile noastre învățăm să ne adăpăm din izvoarele pe care le avem în El: mângâierea Lui, bunătatea Lui, îndurarea Lui etc. Astfel, învățăm din experiență că El este suficient pentru toate lucrurile din viață și descoperim cât de bun este El cu adevărat. Provocarea în viața creștină nu este să încercăm să eliminăm tot ce este neplăcut în viața noastră, ci să ne străduim să-L glorificăm pe Dumnezeu în circumstanțele în care înțelepciunea Sa ne-a pus. Încercările și necazurile din pustiu nu sunt date pentru a ne răpi bucuria în Domnul, ci pentru a dovedi credințioșia Lui în mijlocul acestor încercări și necazuri.

Versetul 13

Pavel concluzionează în mod adecvat spunând:

Filipeni 4.13: Am putere pentru toate, în El, care mă întărește.

El nu se laudă aici; pur și simplu constată că, datorită credințioșiei lui Dumnezeu care lucra pentru el, era superior la tot ceea ce viața putea să-i pună împotriva și că, prin harul lui Dumnezeu, putea face față. Astfel, pacea și bucuria lui Pavel nu depindeau de posesiunile materiale și de confortul trupesc. Deoarece această „putere”, care îi permitea să trăiască mai presus de circumstanțele sale, nu era a lui, ci era ceva care i-a fost dat, a făcut ca toată slava să revină Celui care i-a dat-o: Hristos.

Versetul 14

Pavel recunoaște apoi bunătatea și bunăvoința lor față de el:

Filipeni 4.14: Dar bine ați făcut luând parte la necazul meu.

Dumnezeu își va aminti de toate aceste binefaceri și le va răsplăti pe măsură, pentru că este o simplă chestiune de semănat și cules (Galateni 6.9). Dar Pavel merge mai departe. El nu numai că le recunoaște bunătatea și bunăvoința, dar îi și laudă și le spune că în această privință s-au ridicat deasupra celorlalte adunări.

Capitolul 4

Versetele 15,16

Filipeni 4.15,16: Și știți și voi, filipenilor, că, la începutul Evangheliei, când am ieșit din Macedonia, nici o adunare n-a avut comuniune cu mine în ceea ce privește darea și primirea, decât numai voi singuri; pentru că și în Tesalonic, o dată și chiar de două ori, mi-ați trimis ceva pentru nevoia mea.

Această ultimă afirmație este foarte remarcabilă. Pavel a stat în Tesalonic doar trei Sabate (Faptele apostolilor 17.2), dar cât timp a stat acolo ei i-au trimis de două ori un dar! Și au făcut acest lucru din adâncă lor sărăcie (2 Corinteni 8.2)! Acest lucru arată sinceritatea lor. Cuvintele lui Pavel către credincioșii din Filipi i-ar încuraja cu siguranță să continue în această lucrare bună.

Darul lor este una dintre cele două modalități prin care creștinii pot oferi sprijin financiar. În primul rând, donația *colectivă* ca adunare, așa cum a fost cazul aici (Filipeni 4.15-18), și în al doilea rând, donația la nivel *personal* (Galateni 6.6). Donația ca adunare ar rezulta din „strângerea (colecta)” sfinților din prima zi a săptămânii (1 Corinteni 16.1-3).

Versetul 17

Pavel îi asigură că nu urmărea un dar de la ei, ci că dorea ca roadele să ajungă în contul lor. El spune:

Filipeni 4.17: Nu că eu caut darul, ci caut rodul care prisosește în folosul vostru.

Așadar, Pavel se gândea la câștigul lor spiritual, nu la câștigul său financiar. Este nevoie de credință din partea celui care dăruiește, pentru a crede că în cer Dumnezeu va pune darul în contul celui care îl dăruiește (Luca 12.33). Dar dacă credința simplă este activă și credem că Dumnezeu îl va răsplăti pe cel care dăruiește, o vom face cu plăcere. Hudson Taylor a spus că problema fundamentală în biserică pentru lipsa de sprijin pentru lucrarea Domnului nu era insuficiența fondurilor, ci resursele financiare neconsacrate [posesiuni pe care nu le-am pus la dispoziția lui Dumnezeu]!

Versetul 18

Pavel adaugă:

Filipeni 4.18: Am însă de toate și din belșug; sunt copleșit, după ce am primit de la Epafrodit cele de la voi, un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu.

Prin aceasta, el a arătat clar că darul lor i-a acoperit nevoia și că nu mai avea nevoie de nimic altceva de la ei. Această remarcă a fost importantă deoarece, din ceea ce spusese despre a da și a primi, ar fi putut părea că vrea mai multe daruri de la ei - dar prin această afirmație a arătat clar că nu era necesar. În lumea modernă de astăzi a slujirii creștine, pare ciudat să găsești un slujitor care să nu le ceară sfinților să dea mai mult - dar aceasta era starea interioară a lui Pavel. Avea destul și era mulțumit cu aceasta. Slujitorii de astăzi ar putea învăța o lecție de aici.

Referindu-se la „cele de la voi”, pe care ei i l-au trimis, el dă de înțeles că i-au dat mai mult decât bani. Darul lor a fost pentru Dumnezeu „o jertfă primită” și, de asemenea, ceva care era „plăcut” lui Dumnezeu. Este una dintre cele trei feluri de jertfe din creștinism:

Capitolul 4

- Jertfa de laudă – „Prin El deci să-I aducem neîncetat *jertfă de laudă* lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13.15; compară cu 1 Petru 2.5).
- Jertfe materiale – „Dar nu uitați de *binefacere* și de *dărnicie*, pentru că astfel de *jertfe* îi plac lui Dumnezeu” (Evrei 13.16; compară cu Filipeni 4.18).
- Jertfa vieții noastre (timpul și energia noastră) – „Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți *trupurile* voastre ca o *jertfă* vie, sfântă, *plăcută* lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă” (Romani 12.1).

Versetul 19

Pentru a-i încuraja pe credincioșii din Filipi în ceea ce făcuseră pentru a sprijini lucrarea Domnului, Pavel i-a asigurat nu numai că Dumnezeu îi va răsplăti într-o zi viitoare, ci și că Dumnezeu va compensa ceea ce ei sacrificaseră în mod material pentru a-l sprijini în lucrarea Sa. El a spus:

Filipeni 4.19: Iar Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus.

Acest lucru arată că vechea zicală „Dumnezeu nu este datornicul nimănui” este într-adevăr adevărată. După cum s-a subliniat adesea, Pavel nu a spus că Dumnezeu le va satisface toate nevoile lor carnale (dacă aveau vreuna), ci că El le va oferi tot ce au nevoie. Și asta „potrivit bogățiilor Sale, în glorie”, nu după nevoile lor pământești sau după dorințele lui Pavel pentru ei. Prin această afirmație, Pavel a recunoscut că Dumnezeu știa ce este cel mai bine pentru credincioșii din Filipi și, prin urmare, ar fi lăsat cu plăcere în mâinile Sale să le asigure cele necesare din punct de vedere material, așa cum înțelepciunea Sa desăvârșită a considerat că este cel mai bine. Pavel spune: „Dumnezeul meu”, nu „Dumnezeul vostru”, pentru că vorbea din perspectiva experienței personale. El a testat personal adevărul din versetul 19.

Saluturile de încheiere ale lui Pavel (versetele 21-23)

Versetele 21-23

Filipeni 4.21-23: Salutați pe fiecare sfânt în Hristos Isus. Vă salută frații care sunt împreună cu mine. Vă salută toți sfinții și mai ales cei din casa Cezarului. Harul Domnului Isus Hristos fie cu duhul vostru! Amin.

În cele din urmă, Pavel a trimis salutările sale „tuturor sfinților” din Filipi și a transmis și salutări din partea sfinților din Roma - și, lucru remarcabil, „și mai ales cei din casa Cezarului”! Cumva, Evanghelia ajunsese la slujitorii din casa lui Cezar și ei fuseseră mântuiți! Acesta este harul lui Dumnezeu! Așadar, avem nevoie de îndurarea lui Dumnezeu pentru a ne satisface nevoile trupesti și de „harul Domnului nostru Isus Hristos” pentru a ne păstra duhul.